

A játék egyre bonyolódik...

The Goal

a cél

finep
selection

ELLE KENNEDY

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

The Goal ^{a cél}

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

I.

Sabrina

– BASSZUS, BASSZUS, BASSZUS! BAAAASSSZUS! Hol a francban van a kulcsom?

A szűk előtérben ketyegő óra szerint nagyjából ötvenkét percem van megtenni a hatvannyolc perces autótutat, ha időben oda akarok érni a partira. Újra átkutatom a retikülömet, de a kulcs sehol. Végigrohanok a házon. Öltözőasztal? Semmi. Fürdőszoba? Most jöttem ki onnan. Konyha? Talán...

A hátam mögött fémcsörgés hallatszik. Megfordulok.

– Ezt keresed?

Rossz előérzettel lépek be a nappaliba. A helyiség olyan kicsi, hogy az ütött-kopott, öt részből álló berendezés – két asztal, egy két- és egy háromszemélyes kanapé és egy szék – olyan zsúfolt benyomást kelt, mint egy szardíniakonzerv. A kanapén ülő, embernek csak nagy jóindulattal nevezhető lény a levegőbe emeli a kulcscsomómat, majd dühödt arckifejezésem láttán vigyorogva a mackóba bújtatott segge alá gyömöszöli.

– Gyere, és vedd el!

Feszülten végigsimítok simára vasalt hajamon, mielőtt odalépek a nevelőapámhoz.

– Add ide! – nyújtom felé a tenyerem.

Ray legelteti rajtam a szemét.

– Hú, de dögös vagy ma este! Igazi csinibaba lett belőled, Rina. Te meg én jól elszórakozhatnánk együtt.

Oda sem nézek húsos kezére, amivel az ágyékát markolássza. Embert nem láttam még, aki ennyit markolászna a micsodáját. Hozzá képest Homer Simpson kész úriember.

– Te meg én nem létezőnk egymásnak, szóval ne bámulj így, és *ne* hívj Rinának!

Ray az egyetlen, aki így szólít, és én rühellem ezt a becenevet.

– És most kérem a kulcsomat.

– Már megmondtam: gyere, és vedd el!

Fogcsikorgatva becsúsztatom a kezem lötytyedt valaga alá, és keresni kezdem a kulcsomat. Ray közben hányingerkeltően rőfög és vonaglik. Amikor az ujjam végre a fémhez ér, kiszabadítom a kulcsomat, és a kijáráthoz rohanok.

– Nem értem, mit vagy úgy oda – szól utánam gúnyosan. – Nem vagyunk rokonok, vagy ilyesmi. Nem lenne vérfertőzés.

Megállok, és a drága időmből harminc másodpercet arra pazarolok, hogy döbbenően bámulok rá.

– A nevelőapám vagy. Feleségül vetted anyámat, és ráadásul – nyelek egy keserűt – nagyival is kavarsz. Szóval nem azon múlik, hogy rokonok vagyunk-e. Azért nem jövünk össze, mert te vagy a világ legviszatasztóbb embere, és börtönben lenne a helyed.

Ray barna szeme összeszűkül.

– Vigyázz a szádra, kis hölgy, mert egy szép nap arra jössz haza, hogy zárva az ajtó.

Teszek rá.

– Én fizetem a lakbér harmadát – emlékeztetem.

– Csak aztán nehogy hirtelen megugorjon az ár.

Visszafordul a tévé felé, én pedig újabb értékes fél percet vesztegetek rá, hogy elképzelem, ahogy a retikülömmel püfölöm a fejét. Totál megéri. A konyhában nagyfi az asztalnál ülve cigizik és a *People* magazint olvassa.

– Láttad ezt? – kiált fel. – Kim K már megint ledobta a textilt.

– Jó neki – vetem oda.

Felkapom a kabátom a széktámláról, és a konyhaajtó felé veszem az irányt. Tapasztalatom szerint biztonságosabb, ha hátul megyek ki a házból. Csóró környékeken a keskeny házak lépcsőin gyakran gyanús tagok tanyáznak, és ez a mi extra csóró, déli kerületünkre különösen igaz. Amúgy is hátul parkolok.

– Hallottam, hogy Rachel Berkovich bekapta a legyet – szólal meg újra nagyfi. – El kéne vetetnie, de asszem tiltja a vallása.

Összeszorított foggal felé fordítom a fejem. Mint mindig, most is koszlott pongyolát és bolyhos, rózsaszín papucsot visel, de festett szőke haja tökéletesen áll, és az arcát vastag smink fedi, noha alig jár el otthonról.

– Rachel zsidó, nagyfi. Nem hinném, hogy a vallása tiltaná az abortuszt, de ha mégis, az is az ő dolga.

– Talán így akar egy kis mellékeshez jutni állambácsitól – von vállat, és felém fújja a cigifüstöt.

Basszus! Remélem, nem fogok bűzleni, mint egy hamutartó, mire Hastingsbe érek.

– Szerintem nem emiatt tartja meg – nyitom ki az ajtót, hogy végre elköszönhessek, és mehessek a dolgomra.

– Anyukád téged is el akart vetetni.

Na, kezdődik.

– Jól van, ezt most hagyjuk abba – motyogom. – Hastingsbe kell mennem, de még ma este hazajövök.

Nagyi felkapja a fejét, és összeszűkül szemmel méregeti fekete, kötött szoknyámat, fekete, kivágott nyakú, rövid ujjú pólómat és nyolccentis magas sarkúmat. Anélkül is tudom, mire gondol, hogy kinyitná a száját.

– Milyen puccos vagy. Csak nem a flancos iskoládba mész? Már szombat este is tartanak órákat?

– Kóktélparti lesz – felelem kelletlenül.

– Ó, egy olyan smúzoló buli. Vigyázz, ki ne repedjen a szád a sok seggcsókolgatástól.

– Ja, kösz a tanácsot, nagyi – tárom szélesre az ajtót. – Szeretlek – teszem hozzá nagy nehezen.

– Én is téged, kicsim.

Tudom én, hogy szeret, de néha olyan rosszul csinálja, hogy inkább árt vele, mint használ.

Az út az aprócska Hastingsbe nemhogy ötvenkét, de *még* hatvanperc alatt sem jön össze. Konkrétan másfél órát vezetek a vacak utak miatt. További öt percbe telik, mire találok parkolóhelyet, és mire Gibson tanárnő házához érek, olyan feszültek az idegeim, mint a zongorahúr... és éppúgy pattanásra készek.

– Jó estét, Mr. Gibson! Elnézést a késésért – köszöntöm a szemüveges férfit az ajtóban.

Gibson tanárnő férje kedvesen rám mosolyog.

– Semmi gond, Sabrina. Szörnyű ez az idő. Hadd vegyem el a kabátodat!

Kinyújtja a kezét, és türelmesen megvárja, amíg lehámozom magamról a gyapjúdzsekimet.

Ahogy Mr. Gibson felakasztja az olcsó kabátomat a sok drága holmi mellé, rájövök, hogy a ruhám éppúgy kilóg innen, mint én magam, de a bizonytalanságomat széles mosollyal palástolom. Időközben Gibson tanárnő is felbukkan.

– Sabrina! – üdvözlő vidáman. – Úgy örülök, hogy épségben ideértél. Havazik odakint?

A tanárnő impozáns kisugárzása azonnal kizökkent a gondolataimból.

– Nem, tanárnő, csak esik.

– Az még rosszabb – ragad karon grimaszolva. – Remélem, ma este már nem tervezel visszavezetni a városba. Az utak hamarosan korcsolyapályává változnak.

Mivel holnap reggel dolgoznom kell, valahogy kénytelen leszek hazamenni, de nem akarom, hogy Gibson aggódjon miattam.

– Majdcsak megoldom valahogy – mosolygok. – Ő még itt van? A tanárnő megszorítja a karomat.

– Igen, és alig várja, hogy megismerhessen.

Igen!

Az érkezésem óta most először végre fellélegzem. Gibson a helyiség másik felébe vezet, egy alacsony, ősz hajú, fekete nadrágos, pasztellszínű blézeres nőhöz. A ruha elég gáz, de a fülében csillogó gyémánt nagyobb, mint a hüvelykujjam. Jogászprofesszorhoz képest elég lazának tűnik. Azokat mindig komoly, szigorú figuráknak képzeltem. Olyanoknak, mint én.

– Amelia, hadd mutassam be neked Sabrina Jamest. Ő az a diák, akiről beszéltem neked. Az évfolyam legjobb tanulója, emellett két munkahelyen dolgozik, és a legutóbbi jogi vizsgán 177 pontot ért el. – Gibson tanárnő felém fordul. – Sabrina, ő itt Amelia Fromm, az alkotmányjog kiválósága.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem – nyújtom felé a kezem, és közben azon imádkozom, nehogy izzadjon a tenyerem.

Otthon vagy egy órát gyakoroltam a kézfogást saját magamon, mielőtt idejöttem. Amelia gyors parola után hátralép.

– Olasz anya, zsidó nagypapa. Ez megmagyarázza a különös név választást. A James skót eredetű. Netán onnan származik az édesapja? – néz végig rajtam.

Próbálom elnyomni magamban a késztetést, hogy babrálni kezdem az olcsó, diszkontban vásárolt ruhámat.

– Sajnos nem tudom, asszonyom – felelem.

A családomat inkább csöklakókként írnám le. Skócia túl szép és túl nemes lenne származási helynek.

– Mindegy, nem számít – legyint Fromm. – Csak szeretek néha belemélyedni kicsit a genealógiába. Ez az egyik hobbi. Szóval, Kelly mesélte, hogy jelentkezett a Harvardra.

Kelly? Ki az a Kelly?

– Rám gondol, kedvesem – nevet fel Gibson.

– Ja, igen, elnézést. Én mindig tanárnőként gondolok önre – pirulok el.

– Nahát, milyen formális – méltatlankodik Fromm. – Sabrina, meséljen, mik a B tervei?

– Boston College, Suffolk és a Yale, de az álmom a Harvard.

Amelia felhúzott szemöldökkel hallgatja a részben alacsonyabb presztizsű, Boston környéki intézményekből álló listámat.

– Nem szeretne távol kerülni az otthonától – siet a védelmemre Gibson tanárnő. – És egyértelműen többre hivatott a Yale-nél.

A két prof megvetően fúj egyet. Gibson a Harvardon végzett, és úgy tűnik, a harvardosok egytől egyig megrögzött Yale-gyűlölők.

– Az alapján, amit Kellytől hallottam, a Harvard jól járna magával.

– Számomra lenne megtiszteltetés, ha oda járhatnék, asszonyom – felelem.

– Hamarosan kiküldik a felvételi eredményeket – csillan meg a szeme hamiskásan. – Majd szólok pár szót az érdekében.

Amelia újabb mosollyal ajándékoz meg, én pedig majd összeesem a boldog megkönnyebbüléstől. Nem kamuztam: a Harvard tényleg a legnagyobb álmom.

– Köszönöm – préselem ki magamból.

Gibson tanárnő a büfé felé fordít.

– Egyél valamit, kedvesem. Amelia, beszélni szeretnék veled arról a helyzetelemzésről, amit a Brown adott ki nemrégiben. Olvas-tad már?

A két nő összedugja a fejét, és élénk eszmecserébe kezd a fekete feminizmus és a fajelmélet találkozási pontjairól, aminek Gibson az egyik szakértője.

Odasétálok a fehér abrosszal letakart asztalhoz. Roskadásig van rakva sajttal, sós keksszel és gyümölcscsel. A két legjobb barátnőm, Hope Matthews és Carin Thompson már ott vár. Egy fekete és egy fehér szépség: a világ két legbájosabb, legokosabb angyala. Hozzájuk lépek, és a karjukba vetem magam.

– Na? Hogy ment? – faggat Hope türelmetlenül.

– Szerintem egész jól. Azt mondta, hogy a Harvard jól járna velem, és, hogy hamarosan kiküldik az eredményeket.

Fogok egy tányért, és alaposan megpakolom. Bár nagyobbak lennének ezek a sajtókockák! Olyan éhes vagyok, hogy egy egész tömböt be tudnék falni. Egész nap émelygett a gyomrom az izgalomtól, és most, hogy végre túl vagyok a találkozón, legszívesebben lelegelném az asztalt.

– Tuti, hogy bekerülsz – jelenti ki Carin.

Mindhárman Gibson tanárnő mentoráltjai vagyunk, aki szívesen veszi a szárnya alá a diáklányokat. A Briaren több oktató is segíti a tanulók kapcsolati hálójának kiépítését, de Gibson kimondottan a nők előbbrejutását támogatja, amiért nem lehetek elég hálas neki. A mai koktélparti célja, hogy a diákok találkozhassanak az ország legjobb egyetemeinek tanáraival. Hope a Harvard orvosi karára készül, Carin pedig az MIT-re. Hát igen, ez a buli erősen ösztrogénszagú. Gibson férjétől eltekintve alig látni férfit a társaságban. Hiányozni fog ez a ház. Olyan nekem, mint a második otthonom.

– Bár úgy lenne! – felelem Carinnak. – Ha a Harvard nem jön össze, marad a Boston College vagy Suffolk.

Ezekkel sincs baj, de a harvardos diploma nagyjából garanciát jelentene egy olyan állásra, amire igazán vágyom: az ország legjobb jogi irodáinak valamelyikében, igazi nagyágyúk között.

– Fel fognak venni – biztat Hope határozottan. – És ha megkapod azt a levelet, talán végre abbahagyod az önmarcangolást. Durván feszült vagy.

Oldalra billentem a fejem, mert a nyakam teljesen elgémberedett. *Tényleg* állati feszült vagyok.

– Tudom. Az utóbbi napokban totál széthajtottam magam. Ma hajnali kettőkor kerültem ágyba, mert a csaj, akinek zárnia kellett volna a Boots & Chutesban, lelépett, és rám hagyta a piszkos melót. Négykor meg kelnem kellett, mert kezdődött a műszakom a

postázóban. Dél körül értem haza, megint beájultam az ágyba, aztán persze majdnem elaludtam.

– Még mindig két helyen dolgozol? – söpri ki vörös haját az arcából Carin. – Nem úgy volt, hogy abbahagyod a pincérkedést?

– Még nem lehet. Gibson azt mondta, hogy a jogi kar első évében nem vállalhatunk munkát az egyetem mellett, és csak úgy tudok elég pénzt összeszedni a kajára és a szállásra, ha szeptemberig duplán behúzzok a melóba.

Carin együttérzően felsóhajt.

– Hát igen. A szüleim akkora kölcsönt vesznek fel az egyetem miatt, amiből egy kisebb országot meg lehetne venni.

– Igazán összeköltözhetnél velünk – biggyeszi le a száját Hope.

– Tényleg? Ez eddig eszembe sem jutott – cukkolom. – Végül is csak naponta kétszer nyaggatsz ezzel, mióta a szemeszter elkezdődött.

Hope felhúzza a helyes kis orrát.

– Pedig *imádnád* a kérót, amit apa bérel nekünk. Tele van hatalmas ablakokkal, és csak egy köpés a metrómegálló. Tömegközlekedés – húzogatja csábítóan a szemöldökét.

– Nem fér bele a keretembe – felelem.

– Már mondtam, hogy kipótolom, amit rászánsz. Pontosabban a szüleim – helyesbít.

A családja jobban ki van tömve pénzzel, mint egy olajmágnás, de ezt meg nem mondanád róla. Hope abszolút nincs elszállva magától.

– Tudom – nyögöm ki két falat minivirslit között. – De attól büntudatom lenne, aztán szép lassan megbántódnék, és azzal lőttek a barátságunknak. Nem akarlak a pénz miatt elveszíteni.

Hope megrázza a fejét.

– Azért ha a makacs büszkeséged közepette egyszer mégiscsak hajlandó lennél némi segítséget elfogadni, rám számíthatsz.

– *Ránk* számíthatsz – javítja ki Carin.

– Látjátok? – lengetem meg közöttük a villámat. – Pontosan ezért nem lakhatok veletek. Túl sokat jelentetek nekem. Amúgy egész jól állok. Még majdnem tíz hónapom van összeszedni a pénzt az őszi szemeszter előtt. Megoldom.

– Legalább egy itatra gyere el velünk, ha ennek vége – kérlel Carin.

– Még haza kell vezetnem – húzom el a szám. – Holnap reggelre be vagyok osztva csomagszortírozásra.

– Vasárnap? – hüledezik Hope.

– Másfélszeres órabért fizetnek. Nem hagyhatom ki. Ami azt illeti, lassan indulnom is kéne – teszem le a tányéromat az asztalra.

Kinézek a hatalmas erkélyajtón, de csak sötétséget és lecsorgó esőcsíkokat látok.

– Minél előbb letudom az utat, annál jobb – teszem hozzá.

– Ebben az időben nem vezethetsz – bukkan fel mögöttem Gibson tanárnő egy pohár borral a kezében. – A meteorológia szerint jegesek az utak. Egyre hidegebb lesz odakint, és az eső már most kezd ráfagyni az útra.

A mentorom arkifejezése egyértelművé teszi, hogy muszáj megadnom magam, de nem örülök neki.

– Rendben, maradok, de csak, mert a tanárnő ragaszkodik hozzá. És te... – bökök a villámmal Carin felé – ha nálad kötnék ki éjszakára, remélem, találok fagyit a mélyhűtődben, mert különben nem állok jól magamért.

Mindhárman nevetnek. Gibson otthagy bennünket, hogy bevehessük magunkat a szobában álldogáló professzoroknál. Egy órán

át körözzünk, és megteszünk mindent, ami három végzőstől telik, majd megkeressük a kabátunkat.

– Hová megyünk? – kérdezem a csajokat.

– D’Andre a Malone’sban van. Úgy beszéltük meg, hogy ott találkozzunk – feleli Hope. – Kábé két percre van innen kocsival, úgy-hogy nem lesz gond.

– A Malone’s? Tényleg? Az egy hokikocsmá – nyafogok. – Mit keres ott D’Andre?

– Iszik, és engem vár. Amúgy meg fel kéne már szedned valakit, és tudjuk, hogy a sportolókra buksz.

– Más szóba sem jöhet – horkant fel Carin.

– Nagyon is jó okom van rá – védekezem.

– Tudom, már vagy százszor elmondtad – forgatja a szemét Carin. – Ha matekpéldát akarsz megoldani, fordulj a kockákhoz. Ha testi szükségleteid vannak, keress egy élsportolót. A sportolónak a test a fegyvere, amit formában tart, és tudja, hogyan kell használni, blablabla – lengeti a kezét Carin.

Bemutatok neki.

– De a szex annyival jobb, ha olyasvalakivel csinálod, akit szeretsz! – szólal meg Hope, aki már első óta együtt van a focista pasijával, D’Andréval.

– Én szeretem a partnereimet – védekezem. – Legalábbis abban az egy órában, amíg használom őket.

Ezen megint jót nevetünk, de aztán Carin eszembe juttat egy srácot, aki alaposan rácáfol az elméletemre.

– Ez mondjuk nem volt igaz tíz másodperces Gregre.

Megborzongok.

– Először is köszönöm, hogy felhoztad ezt a rettenetes emléket, másodszor egy szóval sem mondtam, hogy a sportolók közt

nincsenek béna fazonok. De arányaiban nézve akkor is jobb az átlagnál.

– És a hokisok bénák? – kérdezi Carin.

Vállat vonok.

– Passz. Nem a teljesítményük miatt szedtem le őket a listámról, hanem, mert elkényeztetett, kiváltságos seggfejek, akik minden tanártól különleges bánásmódot kapnak.

– Sabrina, drágám, nem kéne ilyen szigorúnak lenned – jegyzi meg Hope.

– Ez van. A hokisoknak semmi esélyük nálam.

– Te tudod. Pedig van pár példány, akit kár kihagyni – nyalja meg az ajkát Carin túljátszott bujasággal. – Például az a szakállas fickó a csapatban. Mindig is érdekelt, milyen lehet egy szakállas sráccal. Rajta van a bakancslistámon.

– Akkor ne fogd vissza magad! Még jól is jársz, ha én bojkottálom a hokisokat, mert annál több marad neked.

– Ez ellen semmi kifogásom, de... – vigyorog pimaszul – azért ne felejtjük el, hogy azzal a hímringyó Di Laurentisszel csak összejöttél.

Au! Erre *egyáltalán* nem kellett volna emlékeztetnie.

– Na, jó, kezdjük azzal, hogy tökrészeg voltam, és még csak másodéves – mormogom. – És ha már szóba került, pont miatta számoltam le a hokisokkal.

Bár a Briar kupagyőztes focicsapattal büszkélkedhet, mégis inkább a hokisairól ismerik. Errefelé istenként tisztelik a koricipős bumburnyákokat. Itt van például az emlegetett számár: Dean Heyward-Di Laurentis. Ő is politológia szakos, mint én, ezért elég sok közös óránk volt, mint például a statisztika másodévben. Nagyon durva kurzus volt, mindenki vért izzadt vele. Mindenki, kivéve

Deant, aki dugta a tanársegédet. Aztán – mit tesz isten – a csaj ötöst adott neki, amit rohadtul *nem* érdemelt meg. Ezt onnan tudom, hogy záróesszéjénél vele raktak párba, és láttam a trágyahalmot, amit írt. Amikor megtudtam, hogy ötöst kapott, legszívesebben lecsaptam volna a farkát egy bárddal. Állati igazságtalannak éreztem. Én a belem kidolgoztam azon a kurzuson, sőt, mindig mindenbe beleadom a maximumot. Minden egyes eredményemet vérrel és verejtékkel érem el, némelyik seggfejnnek meg aranytálcán nyújtják át a világot. Mekkora szemétség már ez!

– Ajjaj, megint kezd bepipulni! – suttojja hangosan Hope Carrinnak.

– Azon kattog, hogy Di Laurentis ötöst kapott azon az órán – szól vissza Carin hasonló stílusban. – Nagyon le kéne feküdnie valakivel. Mikor is keféltél utoljára?

Már éppen bemutatnék neki, amikor belém hasít a felismerés, hogy már az idejét sem tudom.

– Volt az a srác, Meyer. A lacrossos. Még szeptemberben. Aztán jött Beau... – ugrik be hirtelen. – Aha! Látjátok? Alig több mint egy hónapja. Az azért marha messze van még a kolostortól.

– Szívem, ilyen zsúfolt menetrenddel, mint a tiéd, nem engedhetsz meg magadnak egy teljes *hónapot* szex nélkül – jegyzi meg Hope. – Tele vagy feszültséggel, ezért legalább... naponta meg kéne dugatnod magad.

– Kétnaponta – vitatkozik Carin. – A muffnak is jár egy kis szabadidő.

– Rendben – bólint Hope. – De ma este nincs puncihihenő.

Gúnyosan felnevetek.

– Hallod ezt, kislány? Ettél, megvolt a délutáni szundi, és most eljött a szex ideje – jelenti be Carin.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jó, de pont a Malone'sba kell mennünk? – kérdezem újra. – Az előbb beszéltük meg, hogy tele van hokisokkal.

– Mások is járnak oda. Lefogadom, hogy Beau is ott van. Megkérdezzem D'Andrét? – tartja fel Hope a mobilját.

Megrázom a fejem.

– Beau túl időigényes partner. Beszélgetni akar szex közben, én viszont szeretem gyorsan letudni a dolgot, hogy aztán húzhassak a francba.

– Húúú, beszélgetni akar! Durva.

– Fogd be!

– Hallgattass el, ha tudsz! – csapja hátra a haját úgy, hogy a hosszú fonatok a kabátomhoz csapódnak, és kilép Gibson tanárnő házának ajtaján.

Carin vállat von, és követi, majd pár pillanatnyi habozás után én is csatlakozom hozzájuk. Mire Hope kocsijához érünk, a kabátunk ronggyá ázik, de a frizuránk a kapucniknak hála egyben marad.

Nincs nagy kedvem ma este fiúkkal bájcsevegni, de azt be kell ismernem, hogy a barátnőimnek igaza van. Hetek óta feszült vagyok, és az elmúlt napokban határozottan rám tört a... viszketés. Az a fajta viszketés, amit csak egy kidolgozott, izmos test és egy, remélhetőleg extra méretű farok tud enyhíteni. Csak az a baj, hogy szigorúan megválogatom, kivel fekszem össze, és amikor öt perc múlva a csajokkal belépünk a Malone'sba, a félelmem beigazolódik: odabent csak úgy nyüzsgögnék a hokisok. Na, mindegy, ha már ezt a lapot kaptam, körülnézek kicsit. Nem fűzök nagy reményeket az estéhez, de azért követem a lányokat a bárpulthoz.